

kan få stillet en statsgaranti på lidt lempeligere vilkår end under den gældende ordning, hvis regeringens lovforslag nyder fremme, typisk er pensionskasser.

Men det, vi foreslår her, vil jeg sige til hr. Frank Aaen, er ikke nogen tilskudsordning. Det er ikke noget, som staten forestiller sig at skulle betale for. Det er et forsøg på at stille en garantiordning, således at en række udviklingselskaber vil være lidt mere risikovillige, end de ellers ville være. Og det, der bestemt er deres forventning, er, at pengene ikke er tabt, men at de giver det ekstra – hvad hedder det på moderne dansk – drive, således at der kommer flere investeringer i gang og der bliver startet flere virksomheder, men uden at vi skal stille 5.000 forskellige betingelser, for så tror jeg ikke på, at det bliver til ret meget alt sammen.

Hvis man skal stille mange betingelser, hænger det normalt sådan sammen, at så skal man også have pengene i hånden, før man kan stille krav. Det, der er forslaget her, er ikke, at man skal have penge i hånden. Forslaget går ud på, at vi udbreder et sikkerhedsnet under udviklingsvirksomheder, der løber en ekstra risiko.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Selvfølger er en garantistillelse penge værd. Den er penge værd, hvis det går galt. Hvis selskabet går konkurs og aktiviteten videreføres i et andet selskab, er pengene tabt, og så kan det koste op mod en milliard kroner. Den er også penge værd, fordi en garantistillelse medfører en lavere rente for det pågældende firma, når det skal ud og låne. Selvfølgelig er den penge værd. Det er jo det, der er hele formålet med ordningen: at den er penge værd. Ellers var der jo ingen grund til at vedtage lovforslaget.

Jeg vil bare endnu en gang sige til regeringen, at når pensionskasserne bruger denne garantiordning og stiller etiske krav i forbindelse med den, er det sådan set helt fair, at regeringen samarbejder med pensionskasserne i den retning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 181: Forslag til lov om ændring af lov om offentlighed i forvaltningen. (Anvendelsesområde, journal- og postlister).

Af Margrete Auken (SF) m.fl.
(Fremsat 11/3 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Dette lovforslag, som SF har fremsat, er næsten identisk med lovforslag nr. L 194, som blev fremsat den 30. januar 1996, og som Folketinget tog stilling til for kun lidt over et år siden. Det drejer sig navnlig om aktindsigt i offentlige selskaber, i lovgivningssager og i EU-sager, og om udarbejdelse af post- og journallister.

Lad mig sige med det samme, at regeringen fortsat ikke kan støtte forslaget, som det foreligger. Det indeholder imidlertid elementer, der kan være god grund til at overveje positivt. Det kommer jeg tilbage til senere.

Det første led i lovforslaget er, at offentlighedsloven skal omfatte selskaber, foreninger, fonde m.v., hvor den offentlige forvaltning for eksempel gennem driftsoverenskomst, ejerskab eller ret til udpegning af bestyrelsesmedlemmer har bestemmende indflydelse.

Jeg forstår, at det problem, som SF navnlig sigter til, er, at mange offentlige opgaver i de seneste år er henlagt til offentligt ejede aktieselskaber, der ikke er omfattet af loven. Eksempler på dette er Tele Danmark A/S, DSB Busser A/S og de statslige broelskaber.

Det er således, at loven i dag som udgangspunkt kun omfatter den offentlige forvaltning. Det er navnlig centraladministrationen, kommunerne og de mange forskellige nævn og råd. Også organer, der er omfattet på privatretligt grundlag, kan dog efter omstændighederne